

A la Cerdanya

Anar a la Cerdanya és aquell gest íntim que tots fem pensant exactament el mateix: jo no soc com els altres. Jo hi vaig entre setmana, jo conec un poble petit, jo no vaig a pistes, jo hi vaig pel silenci. I llavors hi arribes i descobreixes que hi ha vint persones més que també pensen que no són com les altres, vestides amb anoracs Moncler impol·luts, ulleres bones i la sensació permanent que han baixat d'una revista –és el *look gorpcore* “de muntanya però amb estil d'Instagram”–. La Cerdanya és la Costa Brava d'hivern: mateix ritual, però amb fred. Cotxes grans carregats fins dalt, *brunchs* a 1.500 metres i una obsessió compartida per “disconnectar” sense perdre cobertura. Tot és molt natural, però amb disseny nòrdic i calefacció radiant. Això no és nou. Abans ja hi havia el pixapins de costa; ara simplement ha evolucionat. És més silenciós, més sostenible –en el discurs– i molt convençut que ell sí que hi encaixa. El mecanisme és el mateix: ocupar el lloc uns dies, fer-lo propi a Instagram i marxar amb la sensació d'haver viscut alguna cosa au-

tèntica. I aquí ve la trampa: jo també hi soc. També penso que el meu cas és diferent, que jo hi vaig “bé”. Potser per això la Cerdanya està tan plena: perquè tots, absolutament tots, no som com els altres.

MONTSE PIJOAN I ALMARAZ

BARCELONA

Pressió nadalenca

He treballat com a dependenta diversos Nadals en botigues de roba i cada any presencio el mateix. Clients corrent, pares discutint pel preu dels regals, famílies carregades intentant mantenir la calma. Se senten sospirs i discussions per qualsevol detall. Nadal hauria de ser una època d'alegria, però per a molts es converteix en pur estrès i ansietat.

ANDREA TEJERO BUIL

BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.